

Chương 12

Mọi sự xảy ra rất nhanh, diễn tiến như thể thời gian quả tình là tương đối, không theo một quy luật nào. Lữ nghiệm thấy sự khác biệt giữa thời gian ở quê nhà và thời gian ở Hoa Kỳ có lẽ là sự thật. Cùng một khoảng khắc, một giờ, một ngày, ở đây nhanh hơn ở Việt Nam ít ra đến ba lần. Và chàng càng lúc càng thấy thời gian tiếp tục gia tăng tốc độ, dẫn dắt chàng như một con ngựa phi, sai vó chạy đuổi bắt cuộc đời trước mặt. Điều kích thích và sai khiến chàng là con đường của cuộc đời được trải ra, thẳng tiến và mệnh mông, không để chàng phải ngoảnh đầu lại, không cần những trạm dừng chân ngưng nghỉ, và mặc dù chàng ước đoán sẽ còn nhiều chướng ngại vật, hiện tại vẫn là một đường thẳng, phẳng lì. Lữ đôi lúc hơi e ngại cho những sự may mắn đến quá nhiều, quá nhanh. Có thể nào mỗi người có một số vốn may mắn hạn định để dùng và ngày nào đó số vốn sẽ cạn chẳng? May mắn có như tiền của, khéo léo sẽ sinh sôi nảy nở như tiền bạc được đầu tư chẳng?

Lữ nhìn chiếc quan tài của Don Lavitz tử tử hạ xuống lòng huyết và chàng cảm thấy chạnh lòng. Ông già Lavitz đã dùng vốn liếng may mắn của mình để sống sót trong trại tập trung Auschwitz, để sang Mỹ làm giàu. Để nhiều lần gây dựng sản nghiệp lại sau những lần mất hết mọi sự. Và sau cùng

vốn may mắn cũng cạn, ở cuối cuộc đời, khi chấm dứt cuộc đời. Và để lại tất cả cho người con gái duy nhất, để sự may mắn được tiếp nối, không bao giờ dứt đoạn. Có lẽ nào ý nghĩa của sự sống, sự chết chỉ là như vậy?

Dù thế nào đi chăng nữa, Lữ thầm nghĩ, sự không may của một người là sự may mắn cho người khác. Chàng thực lòng quý mến Lavitz, nhưng sự thật trắng trợn, lạnh như một khối băng và nhạt như một ly nước lã là Don Lavitz đã qua đời đúng lúc, đúng thời điểm cho những dự định tương lai của chàng. Chừng như có một sự dàn xếp, một thỏa thuận không nói ra nào đó trong sự sắp đặt rộng lớn của sự việc, của con người, của vũ trụ, ở đó sự hiện hữu của Lavitz đã trở thành thừa thãi, cần nhường chỗ cho những diễn biến mới mẻ hơn, luân lưu hơn với Lữ đóng vai trò chính yếu.

Don Lavitz chết vì một cơn đau tim nặng đúng một tháng sau ngày chính thức trở thành bố vợ của Lữ. Lữ không phải là chàng rể Lavitz muốn có nhưng ông không thể nào làm khác được. Miriam càng ngày càng lậm hơn với Lữ và nàng hoàn toàn thay đổi. Miriam không còn là con ngựa bất kham búống bình, luôn luôn muốn đi tìm những cảm giác mới lạ nữa, nàng đã trở thành thuần thực, vào khuôn phép, chịu sự sai khiến của kẻ đã bắt ép được nàng. Như

Lữ là một người chuyên môn huấn luyện thú dữ thượng hạng của gánh xiếc. Hay đúng hơn như Lữ là một con hổ dữ chỉ cần gầm gừ vài tiếng và con ngựa hoang, không sợi giây nào có thể cản nổi là Miriam, đã phải cúi đầu nằm mẹp.

Chính Miriam cũng thể nào hiểu nổi nàng. Điều mà Miriam ý thức được là Lữ đã bao phủ hết cuộc đời nàng và choán ngợp tất cả tâm thức nàng. Nàng không còn nghĩ gì khác hơn được ngoài hình ảnh của Lữ và những cảm xúc tội cùng ăn sâu vào từng thớ thịt, từng làn da, kẽ tóc của nàng. Những khoái lạc kỳ diệu chỉ mình Lữ biết cách mang lại cho nàng, những thôi thúc không ngừng nghỉ của dục tình đã thăng hoa, mang một ánh hào quang rực rỡ, huy hoàng, chìm đắm nàng trong mệnh mông vô tận. Cuộc ái ân chưa chấm dứt và Miriam đã thèm muốn cuộc ái ân khác tiếp nối. Đêm hoan lạc còn kéo dài và nàng đã mong đêm sắp đến. Thời gian được đánh dấu không theo ngày giờ, giây phút nhưng bằng mốc điểm của những lúc Lữ ân ái với nàng. Miriam biết nàng sẽ không bao giờ có thể xa rời được Lữ và nàng quyết định để Lữ không thể xa rời được nàng.

Đêm Lữ về muộn sau khi ở nhà Uyên về, Miriam biết ngay có điều khác lạ. Linh tính bén nhạy báo cho nàng biết có sự thay đổi nơi Lữ. Một nụ cười hơi gượng, một

Chương 12

liếc mắt nhìn lo ngại về phía nàng, giọng nói hơi nhanh hơn thường lệ. Và nhất là một chút gì hơi mệt mỏi của Lữ lúc gần nàng. Miriam không ghen, nàng chỉ thấy bất ổn. Nàng vẫn chưa hiểu hết những gì nơi Lữ, quá khứ của chàng, nếp suy nghĩ Đông phương của chàng. Cách biệt giữa hai người vẫn còn nhiều và nàng lo sợ cho sự khác biệt chủng tộc giữa nàng và Lữ. Một ngày nào Lữ sẽ chán và bỏ nàng chẳng? Miriam hỏi Lữ buổi chiều hai người ngồi trên bờ đá nhìn ra bãi biển:

- Em có nói em yêu anh bao giờ chưa?

Lữ ngạc nhiên nhìn vào mắt Miriam. Câu hỏi của nàng làm chàng sững sờ. Hình như chưa bao giờ họ nói yêu nhau. Dục tình có phải là tình yêu không nhỉ? Lữ quả thật chưa bao giờ có ý niệm về tình yêu. Và chàng đoán cả Miriam nữa. Tình yêu có cần thiết không? Và có thật không? Tại sao Miriam lại hỏi chàng câu hỏi này? Lữ trả lời:

- Anh không biết! Tại sao em hỏi anh điều này?

- Em chưa hề yêu ai. Từ trước đến nay. Nhưng em nghĩ là em yêu anh. Em muốn nói với anh điều đó vì em nghĩ anh cần biết.

Lữ không nói gì. Chàng ôm nàng hôn nhẹ. Miriam đáp lại nồng nhiệt. Giữa chỗ đông người của bãi biển Santa Monica. Lữ đã quen với nếp sống ở đây nhưng cũng chưa gạt bỏ hẳn được

sự ngưỡng nghịu của những lần Miriam âu yếm chàng quá lộ liễu giữa chỗ công cộng. Miriam càng nồng nàn hơn. Nàng thở dồn dập và nói nhanh:

- Anh nói anh yêu em đi anh Lữ!

- Anh yêu em!

- Anh nói anh muốn lấy em làm vợ đi anh Lữ!

Lữ bàng hoàng. Chàng đã nghĩ đến điều này. Nghĩ đến tài sản tương lai của Miriam cũng không giúp ích gì cho chàng nếu chỉ là một người tình của Miriam. Như những người tình trước đây của Miriam. Chàng đã muốn Miriam cần chàng, lệ thuộc vào chàng cho sự thỏa mãn dục tình của nàng, nhưng Lữ không biết mức độ của sự lệ thuộc đó đến cỡ nào. Và khi nào Miriam sẽ chán chàng để đi tìm những cảm giác mới lạ khác? Lữ không ngờ mọi sự đến sớm hơn chàng mơ ước. Lữ hôn nàng thật lâu và đắm đuối. Chàng không còn để ý đến những người chung quanh nữa. Như một người Mỹ chính hiệu, sinh đẻ và lớn lên ở đây. Lữ buông nàng ra vào nói:

- Em có muốn làm vợ anh không?

Miriam nói ngay, không để chàng dứt lời:

- Em muốn làm vợ anh, ở bên anh mãi mãi. Mình sẽ làm đám cưới thật lớn anh Lữ! Em muốn gọi ba ngay. Cho ông biết tin mừng!

Lữ không hiểu Lavitz đón nhận tin này như thế nào. Chàng biết Lavitz có cảm

tình với chàng nhưng Lữ cũng thừa hiểu Lavitz không thích chàng đến độ muốn chàng trở thành con rể. Nhưng chàng biết Lavitz không thể chối từ Miriam bất cứ điều gì. Và sẽ phải đành chấp nhận.

Đúng như Lữ đã dự đoán, Lavitz không vui về gì khi Miriam báo tin cho ông bố biết nàng và Lữ sẽ làm lễ thành hôn. Lavitz chỉ hỏi Miriam:

- Con đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Con chắc chắn rồi!

Miriam trả lời, gay gắt với bố. Nàng muốn Lavitz vui mừng chấp nhận việc nàng lấy Lữ. Thái độ của Lavitz làm nàng cụt hứng, và như thường lệ nàng đổ tội cho ông bố:

- Ba không thích anh Lữ sao? Con tưởng ba không kỳ thị chứ!

- Không phải chuyện kỳ thị! Ba chỉ muốn biết con có nghĩ đến những hậu quả của quyết định của con không thôi?

Lavitz trả lời yếu ớt. Khi nào Miriam nổi nóng ông cũng dẫu dụi và làm lạnh ngay với cô con gái quý. Lúc Miriam giận dữ nàng giống mẹ nàng biết bao! Làm sao Lavitz có thể chối từ bất cứ điều gì với Miriam được, khi hình ảnh của người đàn bà ông yêu thương nhất đời hiển hiện từng giây từng phút nơi cô con gái độc nhất của

Chương 12

hai người, nhắc nhở ông con sẽ làm theo lời ba. Ba đừng làm gì phật lòng đừng lo chuyện đó!

Miriam! Miriam trả lời:

- Ba nhận xét người giỏi lắm mà! Chính ba cho Lữ lên làm manager tiệm ăn của mình. Lữ xứng đáng lắm chứ!

- Ba không chối là ba cũng có cảm tình với Lữ. nhưng ba sợ hôn nhân của con với Lữ sẽ gặp nhiều khó khăn trong tương lai. Con với Lữ cách biệt nhau nhiều, ba không muốn con khổ sau này nếu mọi sự không xảy ra theo ý muốn của con.

- Con đôi đâu được với mọi việc. Con là con của Don Lavitz cơ mà!

Lavitz cười. Miriam nói đúng! Cô con gái của ông cũng không phải là người khờ khạo gì! Và lại hôn nhân ở xứ này, vào thời buổi này, cứ hai cặp cũng chỉ có một cặp ở với nhau được. Lữ hay người khác cũng thế. Điều cần là Miriam khôn ngoan đủ để tự bảo vệ và đem lại hạnh phúc cho nàng. Nhưng một điều Miriam sẽ phải làm theo ý ông. Dù nàng không bằng lòng và giận ông thế nào đi nữa.

- Ba muốn trước khi làm đám cưới con ra luật sự làm giấy thỏa thuận với Lữ trước về tài sản của con. Tài sản người nào người nấy riêng rẽ. Và con phải giữ mọi sự thuộc tên của con nếu sau này ba có qua đời!

Miriam trả lời:

- Anh Lữ không phải lấy con vì tài sản của mình đâu! Anh ấy đủ tài để làm giàu một mình được mà! Nhưng